

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/263/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118216067
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5118216067.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu, členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Ladislava Mejštríka, v právnej veci žalobcu: Mgr. V. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, J., zastúpeného JUDr. Václavom Jaroščiakom, advokátom so sídlom M. P. XXXX/XX, J., proti žalovanému: GRAND, s. r. o., so sídlom Sládkovičova 1, Žilina, IČO: 36 377 619, o vylúčenie vecí z exekúcie, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 6C/91/2018-85 zo dňa 21. 06. 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie podľa ust. § 55 ods. 1 EP zamietol v celom rozsahu žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal vylúčenia hnuiteľných vecí v nej uvedených pod č. 1 až 96 z exekúcie vedenej Mgr. Bernardom Janíkom, súdnym exekútorom so sídlom V. V. XXX/X, J. na základe poverenia vydaného Okresným súdom Žilina 06. 04. 2017 v konaní sp. zn. 24Er/1395/2016 a žalovanému podľa ust. § 255 ods. 1 CSP priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vychádzal z toho, že § 55 ods. 1 EP vyjadruje jednu zo základných zásad exekučného konania, a to, že oprávnený má byť uspokojený výlučne z majetku povinného, pričom ak úkony exekútora postihnú aj veci, ktoré povinnému nepatria, ale svedčí im právo tretej osoby, má táto právo podať žalobu na ich vylúčenie z exekúcie. Na vylučovaciu (excindačnú) žalobu je teda aktívne procesne legitimovaná iba tretia osoba a pasívna legitimácia prislúcha oprávnenému. Za nedôvodné považoval námietky žalobcu ohľadom nezákonnosti, resp. neprípustnosti vedenia exekúcie súdnym exekútorom, keďže okresný súd uznesením č.k. 24Er/1395/2016-80 z 26. 02. 2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 07. 03. 2018 námietky povinného Y. A. proti exekúcii a trovám exekúcie zamietol. Mal za to, že v tomto spore nie je oprávnený prejudiciálne riešiť otázku zákonnosti, resp. prípustnosti vedenia dotknutého exekučného konania, a to aj s poukazom, že stranou sporu nie je povinný z exekúcie Y. A., pričom rovnako je viazaný už zmieneným uznesením okresného súdu č.k. 24Er/1395/2016-80 z 26. 02. 2018 (§ 194 ods. 2 CSP). Ťažiskovo sa zaoberal otázkou, či žalobca je vlastníkom označených vecí, pričom dôkazné bremeno spočívalo na tom. Žalovaný pritom skutkové tvrdenia žalobcu o jeho vlastníckom práve v spore nenamietal. Žalobca tvrdil, že vlastnícke právo nadobudol darovaním od svojej starej matky N. Z. niekedy v roku 2009 pri rodinnom stretnutí, na ktorom bol on, otec Y. A., jeho matka, stará matka N. Z. a jeho sestra R. A.. Na unesenie dôkazného bremena k označeným veciam pritom žalobca produkoval jediný dôkaz, a to výsluch svojho otca, pretože na vykonaní ďalšieho dôkazu, a to výsluchu svojej sestry napokon netrval. Vykonaný výsluch svedka hodnotil spôsobom podľa ust. § 191 ods. 1 CSP a v súvislosti s vykonaným dokazovaním mal vážne pochybnosti o vierohodnosti tohto svedka, keďže ide o osobu so vzťahom k spornej veci, pretože za predpokladu jeho vlastníctva k označeným hnuiteľným veciam by sa úspechom žaloby vylúčilo uspokojovanie peňažných nárokov v exekúcii z tohto majetku. Ďalej ide o osobu so vzťahom k strane sporu, a to k žalobcovi, keďže je jeho syn, s ktorým má podľa vlastného vyjadrenia dobré vzťahy. Naopak k osobe žalovaného, resp. osobe jeho štatutárneho orgánu Ing. Rieckému má negatívne vzťahy z dôvodu sporov, ktoré medzi sebou majú. Vierohodnosť svedka

spochybňuje aj viacero dôkazov, ktoré vykonal, a to výsluch svedka Mgr. Bernarda Janíka (súdneho exekútora), ktorý vypovedal, že počas úkonu oceňovania hnutelných vecí dovolil povinnému (svedkovi) Y. A. niektoré hnutelné veci odniesť, a to za jeho stáleho tvrdenia, že sú to jeho veci po predkoch a rodičoch, a to za účelom, aby ich predal a vyrovnal trovy exekúcie. Súčasne uvedený svedok vypovedal, že 08. 09. 2018 ho telefonicky kontaktoval Y. A., pričom tvrdil, že v objekte priestoru v budove D sa nachádzajú hnutelné veci, ktoré má po svojich rodičoch a predkoch. Z listu právneho zástupcu Y. A. adresovaného súdному exekútorovi Mgr. Bernardovi Janíkovi označenému ako „výzva povinného na prevzatie vecí - vyjadrenie“ zo 17. 09. 2018 vyplýva, že právny zástupca JUDr. Václav Jaroščiak, advokát vyzýval súdneho exekútora k bezodkladnému vydaniu dotknutých hnutelných vecí povinnému, pretože ide o protiprávne zexekvované veci. Obsah výpovede svedka Mgr. Bernarda Janíka, ako aj obsah listu právneho zástupcu povinného nasvedčujú tomu, že v danom čase považoval povinný Y. A. dotknuté veci za svoje vlastníctvo, čo je v logickom rozpore s obsahom jeho výpovede na pojednávaní, kedy vypovedal, že jeho matka dotknuté hnutelné veci ešte za svojho života, teda do svojej smrti XX. XX. XXXX, t. j. pred dňom 17. 09. 2018 mala darovať žalobcovi. Ak sa žalobca k tejto listine vyjadril tak, že v tomto liste žiadal vydať predmetné hnutelné veci povinnému z dôvodu, že povinný bol jedinou osobou v SR, ktorá bola schopná prevziať predmetné hnutelné veci žalobcu z dôvodu jeho dlhodobej neprítomnosti na území SR, a teda nebolo týmto zo strany povinného tvrdené, že je on vlastníkom predmetných hnutelných vecí, súd toto zdôvodnenie považoval v kontexte všetkých aj v ďalšom uvedených skutočností za vyslovene účelové. Ďalej poukázal na rozpory skutkových tvrdení žalobcu uvedených na pojednávaní, kedy tento najskôr uviedol, že predmetom daru od jeho starej matky N. Z. ako dary boli obrazy a starý nábytok a až následne po otázke svojho právneho zástupcu uviedol, že predmetom daru boli všetky hnutelné veci označené v žalobe. Naproti tomu svedok Y. A. na otázku, či všetky hnutelné veci označené v žalobe sú z bytu jeho matky N. Z., vypovedal, že nevie, niektoré veci si možno žalobca priviezol z Nemecka. Na ďalšiu otázku, aby sa vyjadril, či hnutelná vec - kuchynská linka drevená je z bytu jeho matky, Y. A. uviedol, že túto vyhotovil v predmetných priestoroch on za nemalé prostriedky, aby mali kde bývať, pričom ide o súčasť uvedeného bytu (priestoru na adrese trvalého pobytu svedka). Na ďalšiu otázku, či hnutelné veci, a to koberec plyšový, vankúše, video, satelit, kuchynský riad svedok Y. A. vypovedal, že všetko je vo vlastníctve žalobcu, keďže tam mal trvalý pobyt, tak teda (svedok) mu (žalobcovi) to všetko daroval. Ďalej svedok Y. A. na otázku, aké obrazy puzzle sa jedná, vypovedal, že toto sú skladačky, teda nejde o obrazy jeho matky. Žalobca kúpil v Bratislave puzzle a tieto sa zložené zarámovali. Uvedené rozpory, okrem vierohodnosti výpovede svedka Y. A. spochybňujú aj vierohodnosť samotných skutkových tvrdení žalobcu. Vzhľadom na uvedené hodnotenie dôkazov mal za to, že žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno na preukázanie jeho skutkových tvrdení o jeho spornom vlastníctve dotknutých hnutelných vecí. Naopak sa mu javilo, že žaloba bola žalobcom ako synom povinného z dotknutej exekúcie podaná účelovo v snahe vyhnúť sa vykonaniu exekúcie predajom označených hnutelných vecí vo vlastníctve povinného. Vychádzajúc z uvedeného žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, nezaoberajúc sa argumentáciou strán sporu týkajúcou sa štátneho občianstva žalobcu a jeho trvalého pobytu a pobytu svedka (povinného z exekúcie) Y. A., keďže tieto formálne okolnosti nemohli mať akýkoľvek vplyv na otázku sporného vlastníckeho práva k hnutelným veciam označeným v žalobe. Keďže žalovaný mal plný úspech vo veci, priznal mu nárok na ich náhradu v plnom rozsahu podľa ust. § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP a žiadal ho zmeniť tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť a priznaný mu nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Všetky zexekvované veci uvedené v žalobe sú v jeho vlastníctve a nadobudol ich darom od svojej starej matky na základe ústnej darovacej zmluvy. Stará matka v podstate veci darovala tak, že oslovila svoje vnúčatá, žalovaného a jeho sestru R. a ponúkla im, nech si vyberú z vecí, ktoré má, že im ich daruje, čo sa aj stalo. Fakt pôvodného vlastníctva N. Z., t. j. jeho starej matky žalovaný v konaní nespochybnil, nepoprel, a tým sa táto skutočnosť stala v konaní nespornou. Veci sa pôvodne nachádzali v jej byte, odkiaľ si ich po darovaní priebežne odnášal do svojho bytu, a týmto z jej vlastníctva prešli darovaním do vlastníctva jeho. Žalovaný priamo, či nepriamo poprel jeho tvrdenie, že je vlastníkom zexekvovaných vecí. Pretože však neuviedol žiadne vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, treba jeho popretie vyhodnotiť ako popretie neúčinné. Ak súd pri svojom rozhodovaní dospel k záveru, že nemá právo, ktoré neprípúšťa exekúciu zexekvovaných vecí, mal by mať vyriešenú otázku, kto je ich vlastníkom. Pritom v podstate rozhodoval len na základe toho, že vlastníkom zexekvovaných je povinný Y. A., a preto by mal mať vyriešenú otázku, na základe akej právnej skutočnosti prešlo vlastnícke právo z N. Z. do vlastníctva povinného. Súd pritom spochybnil vierohodnosť svedka Y. A. z ním uvádzaných dôvodov, pričom svedkom vo veci darovania

môže byť iba osoba, ktorá svojimi zmyslami vníma skutočnosti, ktoré sú predmetom konania. Keď ide o darovanie medzi blízkymi osobami, bude to, resp. budú to predovšetkým iné blízke osoby účastníkov darovacieho vzťahu, pričom podľa súdu tieto osoby sú priamo zo svojho príbuzenského vzťahu svedkami nevierohodnými. Naproti tomu súd nijako nespochybnil vierohodnosť svedka Mgr. Bernarda Janíka, súdneho exekútora, napriek tomu, že má takisto vzťah nielen k spornej veci, ale tiež k osobe štatutára žalovaného Ing. Jánovi Rieckemu. Mgr. Janík vedie nezákonné exekučné konanie spôsobom, ktorý je v rozpore s exekučným titulom a ktorý zexekvoval hnutelné veci v rozpore s Exekučným poriadkom. Z osobou Ing. Jánom Rieckym, konateľom žalovaného má veľmi blízky vzťah, tykajú si a majú spoločné aktivity. Preto Mgr. Janík má nesporne väčší záujem na výsledku sporu, pretože cez výsledok sporu je hodnotená jeho práca a vedenie exekúcie a pri pre žalovaného nepriaznivom výsledku možná majetková či disciplinárna zodpovednosť. Napriek tomu však ide o hodnoverného svedka. Preto nemal problém vyfabulovať svoje svedectvo o tom, že pri telefonickom hovore 08. 09. 2018 mu Y. A. tvrdil, že v objekte priestoru D sa nachádzajú hnutelné veci, ktoré má po svojich rodičoch a predkoch. Už iba Y. A. údajne použitá terminológia „v objekte priestoru v budove D“ spochybňuje hodnovernosť svedeckej výpovede, pretože pre svedka priestory, kde sa sporné veci nachádzajú, sú a vždy boli bytom a nikdy tieto neoznačoval ako nejaké priestory budovy D. Namietol súdom ničím nepodložený názor, že žalobu podal účelovo v snahe vyhnúť sa vykonaniu exekúcie predajom označených hnutelných vecí vo vlastníctve povinného. Jedná sa o názor, ktorý nemá vo výsledkoch konania žiadnu oporu. Už len logicky, na čo by dlhodobo pracujúc v cudzine podával účelovú žalobu v prípade, že by nebol vlastníkom týchto vecí. Čo by tým sám získal a ako by to pomohlo povinnému Y. A.. Žalobcovi je známe, že zexekvované veci nie sú jediný majetok povinného a v prípade ich vylúčenia z exekúcie môže exekútor exekvovať iné veci povinného, ktoré sú v jeho nespornom vlastníctve a nachádzajú sa o 5 až 40 m ďalej v iných priestoroch areálu Sklenárstva na adrese Žilina, Kuzmányho. V prípade, že exekúcia je vedená na majetok povinného Y. A. oprávnene, povinný nemôže nijako zabrániť, aby nedošlo k predaju jeho iného majetku. Práve naopak žalobca (ale aj povinný) sú presvedčení, že exekúcia bola účelová a zameraná na zexekvovaný majetok, a to z dôvodu, aby to čo najviac zasiahlo povinného, najmä citovo, ale aj majetkovo tým, že bude znášať aj náklady potrebného znaleckého ocenenia tohto majetku. Nestotožnil sa so záverom súdu, že tento nie je oprávnený prejudiciálne riešiť otázku zákonnosti, resp. prípustnosti vedenia dotknutého exekučného konania, sp. zn. 24Er/1395/2016 a je viazaný uznesením okresného súdu v ňom zo dňa 26. 02. 2018. Súd v občianskom súdnom konaní je viazaný iba rozhodnutím vydaným v trestnej veci, či bol spáchaný trestný čin, a preto bol oprávnený namietanú otázku oprávnenosti a zákonnosti vedenia exekúcie prejudiciálne posúdiť. Už iba z tohto pohľadu, aby svoje rozhodnutie nezaložil na inom nezákonom súdnom rozhodnutí. To, že otázku zákonnosti a prípustnosti vedenej exekúcie prejudiciálne neriešil, vyhodnotil ako nesprávny procesný postup súdu, ktorý mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

5. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa ust. § 220 ods. 2 CSP tvorí súčasť základného práva strán na súdnu ochranu a vyžaduje, aby sa súd jasným, korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, keďže inak sa stáva nepreskúmateľným, čo znemožňuje strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že tento mal pochybnosti o vierohodnosti žalobcom navrhnutého svedka Y. A., a to pre jeho vzťah k veci, keďže za predpokladu jeho vlastníctva k predmetným hnutelným veciam by sa úspechom žaloby vylúčilo uspokojenie peňažných nárokov v exekúcii z tohto jeho majetku a pre jeho vzťah k žalobcovi, keďže je jeho otcom, s ktorým má podľa

svojho vyjadrenia dobré vzťahy, keď naopak k žalovanému, resp. jeho štatutárnemu zástupcovi Ing. Jánovi Rieckemu má negatívne vzťahy z dôvodov sporov, ktoré medzi sebou majú.

Pri posudzovaní vierohodnosti svedka vo vzťahu k veci sa však nevysporiadal s jeho tvrdením, že mal dostatok iných vecí, čo vyplýva aj zo súpisu nachádzajúceho sa v exekučnom spise, pričom niektoré v jeho vlastníctve (obrazy) mu dovolil zobrať samotný exekútor, čo tento pri svojom výsluchu aj potvrdil, t. j. nevysporiadal sa s podstatnými skutočnosťami, ktoré jeho nevierohodnosť vo vzťahu k veci spochybňujú, keďže exekúcia mohla byť vykonaná predajom vecí, ktoré mu patria, čo spochybňuje aj jeho nevierohodnosť pre negatívny vzťah ku konateľovi žalovaného.

7. Čo sa týka údajnej rozpornosti výpovede žalobcu a svedka Y. A., z ich výpovedí vyplýva, že títo zhodne tvrdili, že starožitné obrazy a starožitný nábytok boli žalobcovi darované starou matkou (matkou svedka), ktorá ich vlastnila a z bytu ktorej si ich odniesol na adresu trvalého bydliska (jeho, aj otca), pričom aj keď žalobca na otázku zástupcu, či predmetom darovania zo strany starej matky boli všetky veci uvedené v žalobe uviedol áno, následne opätovne objasnil, že sa jednalo o veci, ktoré mali nejakú historickú a umeleckú hodnotu. Svedok Y. A. ďalej uviedol, že pri obrazoch puzzle nejde o obrazy jeho matky, žalobca ich kúpil v K. a po zložení sa zarámovali, kuchynskú linku vyhotovil on, aby mali kde bývať a ide o súčasť bytu, pričom plyšový koberec, vankúše, video, satelit, kuchynský riad sú žalobcu, keďže tam mal trvalý pobyt od roku 2006 (v byte v budove D) a tieto veci mu daroval, ktoré skutočnosti strany nenamietali. Pritom ani z listu zo 17. 09. 2018 nevyplýva ako dôvod vydania vecí ich vlastníctvo povinným. S uvedenými skutočnosťami potvrdzujúcimi vlastníctvo žalobcu k predmetným veciam sa však súd prvej inštancie nevysporiadal.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že vierohodnosť žalovaným navrhnutého svedka exekútora Mgr. Bernarda Janíka vo vzťahu k veci a k štatutárnemu zástupcovi žalovaného Ing. Jánovi Rieckemu napriek tomu, že si s ním tyká, majú spoločné aktivity v charitatívnej organizácii a práve u neho podal návrh na vykonanie exekúcie, nevyhodnocoval. Pritom z jeho výpovede mal preukázané, že predmetné veci patria Y. A., ktorý ho 08. 09. 2018 kontaktoval, pričom tvrdil, že v budove D sa nachádzajú veci, ktoré má po svojich predkoch a rodičoch, o čom vyhotovil úradný záznam, napriek tomu, že uvedené Y. A. pri výpovedi, aj konfrontácii poprel, keď samotný svedok Mgr. Bernard Janík vo svojej výpovedi uviedol, že nemôže presne uviesť slová, ktoré Y. A. použil. Pritom aj z exekučného spisu vyplýva, že úradný záznam (z 08. 09. 2018) je v ňom založený na č.l. 106, pričom pred ním je na č.l. 91 založené vyjadrenie povinného k výzve na prevzatie vecí zo 17. 09. 2018, na č.l. 92 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom hnuteľných vecí z 24. 09. 2018, na č.l. 97 pribratie znalca z 24. 09. 2018, na č.l. 101 upovedomenie o čase a mieste oceňovania z 24. 09. 2018, keď pôvodne na č.l. 106, 107, 108 boli založené námietky žalobcu ako vlastníka vecí proti exekúvaniu vecí a návrh na zastavenie exekúcie a plná moc pre jeho právneho zástupcu, pričom došlo aj k prepisovaniu č.l. 110, 111, 112, kde pôvodné číslovanie bolo vymazané, na ktorých sa nachádza postúpenie podania a vyjadrenie súdneho exekútora a jeho úradný záznam z 10. 10. 2018, čo vyvoláva pochybnosti o čase skutočného vyhotovenia úradného záznamu a jeho obsahu vzhľadom na možnosť exekútora pamätať si, čo mu presne mal Y. A. povedať. S uvedenými skutočnosťami týkajúcimi sa vierohodnosti výpovede exekútora Mgr. Bernarda Janíka sa však súd prvej inštancie nijako nevysporiadal.

Súd prvej inštancie sa náležite nevysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia ani s tvrdeniami žalobcu o nezákonnosti vykonávanej exekúcie, keďže z ust. § 194 ods. 2 CSP vyplýva, že ak ide o otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci a o tejto bolo rozhodnuté, súd na takéto rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia, t. j. a contrario s § 193 CSP nie je ním viazaný, z ktorého dôvodu neobstojí konštatovanie súdu prvej inštancie, že je viazaný uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 24Er/1395/2016-80 z 26. 02. 2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 07. 03. 2018 a ktorým boli námietky povinného proti exekúcii a proti trovám exekúcie zamietnuté.

8. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil, keďže sa nevyrovnal so všetkými skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, z ktorého dôvodu sa jeho rozhodnutie stalo nepreskúmateľným a vzhľadom na princíp dvojinstančnosti súdneho konania mu vec vrátil na ďalšie konanie, počas ktorého po zopakovaní dokazovania vo veci v uvedenom smere vo veci opätovne rozhodne vysporiadajúc sa korektným spôsobom so všetkými hore uvedenými skutkovými a právnymi skutočnosťami a v nadväznosti na ne námietkami žalobcu či už počas prvoinstančného alebo odvolacieho konania tak, aby jeho odôvodnenie spĺňalo kritériá ust. § 220 CSP a bolo preskúmateľné.

9. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).